

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap november 17^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Tizenkét óras házasság.

Első állomás.

A' metzi postaház előtt történt.

A' levélpostára, melly, mint tudva van, leveleken kívül csak három utazót vesz-fel, egy fiatal dáma 's nyomban utána egy fiatal ur ült. A' harmadik utazó, egy öreg, potrohos, jól hizlalt képű 's e' mellett nevetséges alak, látszólagos esetlensége daczára is sok nonchalance-szal lépett a' cabrioletbe, hol a' kalauz is helyet foglalt.

A' hajfonadékos postakocsis megsuhintá ostorát, 's a' türelmetlen ló-quartett elrobogott. A' rud Paris felé állt.

Első állomáson semmi különös nem történt. A' fiatal hölgy leoldván fekete selyem utazó-kalapját, ölébe fekteté, csinos kis barbe-főkötőjét helyre igazította, és selyem sávlájába burkolván magát egyik szögletbe lapult; a' skót kelméjű nyári köpönyegbe burkolózott ifjú málháját lába alá tolván, kalapját a' hálóba veté, 's levonván fejér kesztyűit, hihetőleg hogy gyönyörű fejér kezeit fitogassa, másik szögletbe vonult. Egyik sem ismeré másikat, 's egyiknek ajkai sem nyitak szóra. Csak néha néha pillangatott az ifjú a' hölgyre 's ez arra. Ha történetből mindkettőjük tekintete találkozott, a' dáma zavarodva földre nézett, 's az ifjú, közönyöséget színelve, a' kocsi-ablakon ki. Ennyiből állott egész mulatóságuk.

A' cabriolettek már bizalmasabbak voltak egymás iránt. Utazó 's kalauz száz meg száz közönyös dolog felhordásával mulatá egymást.

„Kicsoda a' velünk utazó hölgy? — kérde a' kandi utazó.

„Szinésznő, ki Nante sről jött, 's vendégképpen néhányszor Metzenben is föllépett — lön a' kalauz válasza.

„'S neve? —

„Most, ha megölnének sem jutna eszembe.“

„Férjes? —

„Csak volt; mennyiben tudom, most özvegy.“

„Szép asszony! — mond a' pohos, 's mosolyogva kezeit dörzsölé.

„Igaz — válaszolt a' kalauz — Metzben különösen tetszett!“

„Azt elhiszem. Szép asszony mindenütt számíthat tetszésre.

’S kicsoda az az ifjú?“

„Nevezetes író, ki német országi utjából tér haza.“

„’S neve?“

„Utóbb majd tán eszembe jut.“

„Kár, hogy mi nem ülünk a' kocsiban.“

„’S mért? ha szabad kérdenem.“

„Mulatságból kissé udvarolnánk az asszonykának.“

„’S hiszi ön? hogy —

„Bizonyosan. — Művészné, ’s azon felül özvegy. Ezek megszokták magukat egész világtól imádatni. ’S mi több még postakocsiban. Itt egy pillanat alatt ismerkedik, ’s másokban már megbarátkozik az ember.“

„Ön, mint látszik sok tapasztalást gyűjte.“

„Valami keveset igen — mond a' pohos különös mosolygással, ’s oldal-zsebéből két almát vonván-ki, azokat a' kalauz elébe tartva, udvariasan kérdé: plait-il?“

„Utazóimnak semmit sem szoktam megtagadni“ — szólt az almához nyúló kalauz.

„Azt szeretem!“ — így az utazó. ’S mindketten fölemésztek almájokat.

Második állomás.

Délutáni öt óra felé a' második állomásra értek. Mig postalovak váltattak, az ifjú leszállt, hogy a' kocsit körülfogott leánykától néhány narancsot ’s őszi baraczkot vásároljon.

A' pohos ur, ki már első állomáson fölemészte gyümölcseit, szintén használá az alkalmat uj almarészvények vásárlására.

„Montez messieurs!“ — kiáltá a' kalauz.

Mindkét utas helyére ült.

„Madame — mond az ifjú utitársnéjához — bátorkodhatom-e önnek gyümölcscsel kedveskedni?“

„Köszönöm, uram, nem vagyok barátnéja a' gyümölcsnek.“

„Ugy nekem sem kell“ — szólt az ifjú, ’s jövő pillanatban az ut közepére repültek vásárolt gyümölcsei.

„Kár azért a' szép gyümölcsért!“

„Én csak ön kedvéért vásároltam.“

„Ez sok figyelem. Így már valóban sajnálom, hogy meg nem izelitem.“

„Azon könnyű segíteni; kiszállok, és másokat vásárlók.“

„Ne fárassza magát“ — mond a' dáma, ’s nyájas mosolylyal karon fogva visszatartá.

„A' mint parancsolja“ — mond az ifjú, üng-gallérját huzogatva.

Ismét hosszú szünet következék. Azonban gondolataik e' csend alatt egymással foglalkodtak.

„Milly gyönyörű hölgy!“ — gondolá az ifjú.

„Milly deli férjfi!“ — gondolá a' nő.

„Milly ingerlő kebel!“

„Milly gyöngé kezek!“

Szóval, mindketten kedvező hatást tettek egymásra. Egymást megbájolák. — Gyakran milly könnyű kölcsönös érzelmet gerjeszteni. Itt gyümölcs volt a' horog, mellyen a' dáma függve maradt. A' cél megszenteli az eszközt.

Harmadik állomás.

Hét óra felé a' harmadik állomáson voltak.

„Hej! — kiálta a' pohos — senki sincs itt?“

„Mi tetszik?“ — kiáltá tiz hang is egyszerre.

„Az utazás elbágyasztott — — fejem fáj — —“

„Azon könnyű segíteni — mond a' szolgálatra kész utitárs, és a' kocsiból kipattanván fogadóba futott, honnan csak hamar pohár-vizzel tért vissza. — Igyék ön! kevés pezsgő-port vetettem bele, mit mindig szoktam magammal hordozni. Reménylem, használni fog.“

„Ön igen figyelmes irántam.“

„Az kötelességünk, mellyet illy szép dámának mindig egész készséggel bizonyítunk-be.“

„Parisba utazik ön?“ — kérdé az ifjú, midőn kocsijok tovább gözült.

„Igen.“

„Ugy bátorodom önnek orvosomat ajánlani. Ez előtt magam is gyakran szenvedtem fejfájásban, 's az ő tanácsával élve rövid idő alatt meggyógyultam. — Huzamósb ideig szándékozik ön körünkben mulatni?“

„Reménylem, hogy szerződhetni fogok.“

„Szinésznő ön?“

„Szolgálatjára.“

„Talán képes leszek önnek használhatni. Én író vagyok — 's ismerős minden hirlap-szerkesztővel.“

„B. Alfonz urral is?“

„Vele különösen.“

„Megvallom, az ő ismeretségére leginkább vágyom.“

„Ön már ismeri őt?“

„Hogyan? 's ön?“

„B. Alfonz vagyok.“

„Milly szerencsés eset! Én B. vagyok, 's Nantesből jövök. Tán nem vagyok egészen ismeretlen ön előtt?“

„Nevéről már rég van szerencsém ismerni. Önt kedvező hír előzte-meg. Szinpadaink czivakodni fognak ön felett. Feuilletton-ink csak ön dicséretét hangozandják.“

„Ön befolyása uram!“

„Mondja inkább, ön elméje!“

A' szóváltás szakadatlan folyamatot vön. Száz meg száz hizelgő szót mondtak egymásnak, a' kölesönös dicsérgetésekben kifáradhatlanok voltak, 's minden módot elővettek egymás lelépezésére.

Negyedik állomás.

Kilencz óra felé a' negyedik állomásra jutottak, hol utasink egy kis sovány vacsorához ültek. Vacsora után szózatosabb 's bizodalmasabbak voltak az utitársak. A' színésznő fejfájása megszűnt. Alfonz enyelgett, a' hölgy nevetgélt; utóbb szarvasgombát ettek, pezsgőt ittak, 's az esemény egészére, melly őket a' postakocsiban összehozá, poharat üritettek.

„Uraim — mond a' kalauz — a' lovak befogják.“

„Még egy pohárral, kalauz! éljenek a' postakocsik!“ — kiáltá videran Alfonz, 's poharát fenéig ürité.

Ezután kocsiba ültek, melly nyil-sebességgel iramlott tovább.

„Franczia országnak még egy művésznője sem volt reám olly behatással, mint ön, bájoló asszony — ömlengé Alfonz. A' hir valóban nem tulzott. Ön olly kedves, olly szeretetre méltó“ —

„'S ön olly szellemdús“ —

„Önbe még szerelmes is tudnék lenni“ —

„Csufofódó!“

„Mort de ma vie! valót szóllok. Mi több, önt még nőül is tudnám venni.“

„'S ha önt szaván marasztanám?“

„Akkor az első városban, mellyen utunk keresztülvisz, a' biróhoz 's ettől az oltárhoz sietnék.“

„Házasságok az égben köttetnek — mond a' közmondás.“

„Mi postakocsiban fogjuk a' mienket megkötni. Bájoló lény! megelégszik e' fogadással?“

„Itt kezem, én övé vagyok.“

A' koci éppen e' perczben gördült-be a' kapun. Az ötödik állomásra, Verdunbe érkeztek.

„Hé! — zugá a' cabrioletti pohos utas — nem kaphatnék almát?“

„Mit gondol ön, most 11 órakor ki árulna almát?”

„Leszállhatok kissé?” — kérde továbbá a' potrohos.

„O igen; mintegy fél óráig mulatni fogunk itt.”

„Jöjjön, Amélia, jöjjön! — mond Alfonz — egy óranegyed mulva mindenén átestünk. Kalauz, hol lakik itt a' biró?”

„A' biró? mit akar ön ott?”

„Engedelmevel, kissé nőszülni.”

„S kivel?”

„Ezen dámával. Jöjjön ön, legyen nászom, vőfélem 's tanúm egy személyben.”

„Ön csak tréfál!”

„Nem, nem, csak jöjjön, mert minden percz drága.”

A' biróhoz mentek, ki éppen nyugalomra készült hajtani bágyadt fejét.

„Engedjen-meg biró ur, hogy illy későn alkalmatlan-kodunk.”

„Miben szolgálhatok?”

„Mi ezen dámával egy pár akarunk lenni, de mindjárt, ha kérni bátorkodom; mert csak negyed óráig mulathatunk. Itt vannak irataink. Minden, minden rendben van.”

Mai időben minden gőz-sebességgel történik, még a' házasság is. Oly dolgot, mellynek végrehajtásában együgyű eldődeink éveket, hónapokat vesztegettek-el, mi napok, órák alatt végzünk-el.

Tíz percz multával férj és nő voltak Amélia 's Alfonz. A' potrohos, ki ez alatt almákat vásárolt, szerencsét kívánt.

Meaux-ig felhőtlen volt e' sebtében kötött házasság ege. A' pároséleti gyöngédség legfőbb fokra jutott.

„Mi neve lesz első fiunknak?” — kérde a' boldog anya.

„Cäsar — válaszolá a' szerencsés apa. — És ha leány lesz?”

„Akkor anyám nevére kereszteltetjük: M a g d o l n a.”

„Hah, milly pogány, vizözön előtti név! Anyám nevét fogja viselni: M e l a n i a.

„Ön, mint látszik, önelmű, férjem uram!”

„Néha néha igen, feleségem asszony!”

„Alfonz, attól el kell önnek szokni.”

Kis idő mulva czivódni kezdtek; a' szóvita mind hevesebb lön. A' mézes órák elrepültek — 's házaspárunk a' szó egész értelmében koczódott.

Utósó előtti állomáson, Epernay-ben, már terhes borúk tornyosultak-fel a' házások látkörén. Alfonz azt kívánta nejétől, hogy az kedveért mondjon-le művészetéről, 's lépjen-le a' szinpadról.

Amélia ellenben, ki szenvedélyes színésznő volt, a' színháznál akart maradni.

„„Most, életemvirágában, dicsőségem tetőpontjára jutva, hagyjak-fel a' művészet és annak örömeivel. Uram, ha azt tudom, hogy fényesen kezdett pályámról, mellyen pénz 's babér vár reám, erőszakkal akar levonni, soha sem nyujtottam volna önnek kezemet.““

„„A' színésznő dicsősége csak agyrém, és babéra előbb elhervad, mint gondolná. Ha csak gyanithatám is, hogy ön színháznál akar maradni, nőmmé soha nem tettem volna.““

„„Nekem a' művészet mindennél jelőbbvaló!““ — kiáltá Amélia.

„„Én a' művészetet csak mellékességnek tekintem!““ — kiáltá Alfonz.

„„'S ha ön fölléptemet gátolni akarja, elválok öntől.““

„„'S ha szaván fognám önt?““ — kérdé hevesen Alfonz.

„„Ugy nagyon le fogna kötelezni maga iránt!““ — mondá Amélia hideg nyugodtsággal.

„„Kivánsága teljesülni fog asszonyom!““

Utolsó állomás.

Parisba érve azonnal megkezdék való-peröket a' házások. — A' potrohos szerencsét kívánt.

Oettinger után

G—c—s Nina.

INNEPLÉS.

A' gyertyácska (mocoletti)-ünnep. Hushagyó kedd van. A' romaiak forrongása általános. Az idej, rendkívül élénk carneval végórája szélszárnyakon közelget. A' Corso de Barberi-nak (a' romai csikóknak tuskésgömb, sárga sik és reppentyük által tüzelte versenylése) már vége szakadt. E' mulatságnál csak négy ember kapott sebet, kik közül kettőt úgy kelle elvinni. A' gyertyácska-ünnep, a' carnevalnak végső de hatalmas lélekzete kezdendő vala. Egész corso pezseg a' sok álarczostól. Kocsi kocsira van halmozva. Az alkony leszálltával 100 lépésnyire már semmit sem lehet tisztán megkülönböztetni; minden tárgy egymásba folyik, és csak a' forrongó, fáradhatlan tömegnek zaja verdesi növekedő erővel a' lármát már megszokott fület. Egyszerre siri csend következik — mindenki órájára néz, és figyel — az idegen bámul — a' capitoliumról hangos óra-ütés hallik, 's következő másod-perczben annyira telve van egész utsza kis égő gyertyácskákkal, hogy az ember azt hiszi, a' téjutat is carneval-bolondság szállta-meg, 's az égről lehullott. És most tizszerte zajosabb lön a' lárma, huszszorta élénkebb a' forrongás. — Mocoletti, eh! — Il Moccolo! — Sia ammazzato chi non porta il Moccolo! Ez a' jelszó, ez az általános buzdítás. Csemegére, virágra gondolás senkinek sem jut többé eszébe.

A' nyilvános carnevalt bezáró gyertyácska-ünnep nem egyéb meggyújtott apró viasz-gyertyácskákali játéknál, mellynél mindegyik csak tulajdon gyertyájának lobogtatásán, 's másokénak kioltásán törekszik. — Igazi, de mulat-

tató parodiája a' valóságos életnek. — Az ünnep folytában minden csapongás szabad; rang, gazdagságnak nincs előjoga; a' legszegényebb Fachino felugorhatik a' hercegnő kocsijára, 's elolthatja gyertyáját; éppen olly tartózkodás nélkül ingerkedik egy pár dulcinea valamely agg duca-val; felezífrázott gyertyájú pajkoskodók közelitnek a' nyiltszivűhez, kinek kezében égő gyertya van; bókók közt engedelemért könyörögnek gyertyájok meggyújtására, 's midőn hálából az övét elfújták, nevetve tovább mennek. Itt második Orlando-ként zsebkendőjével hadarász egyik szerte, 's egy ütéssel egész körnek gyertyáját oltja-el, míg végre egyike a' háta megett állóknak viaszba mártogatott zsebkendőjét kezéből kikapván, meggyújtja 's a' néptömegnek ujjongatása közben elégeti. Az alsóbb emeletek lakóinak hosszú csöveik (canne) vannak, mellyekre kendőt kötnek, 's azokkal az utzán járók gyertyáit kioltják. Egy furfangos két öles póznán hordván gyertyáját, élesen, többi közül kitünő hanggal kiáltja: „Ecco, il mio moccolo! sia ammazzato, chi non porta il moccolo! Mindenki a' magasban fénylő gyertya kioltásán törekszik; zsebkendők, fővegek, kesztyűk 's papucsok repülnek mindenirányból felé, de sükeretlen: a' csintalan ügyesen kerüli-ki ellensége cseleit. Végre egy más hasonló hosszú póznával jó, mellyről darab rongy vihatépte zászlóként lobog, 's a' gyertyácska felett vészterhes felleggként üvölt. A' gyertyácska eltűnt, 's a' nyegle birtokos kikaczagtatik; de mielőtt a' kaczagók körültekinthetnének, a' gyertya már ismét előbbi helyén lobog. Az agyafurt inceselkedőnek t. i. belől üres póznája van, mellyben gyertyáját tetszés szerint fel 's letolhatja. A' különben olly magukba vonult romai hölgyek ma korlátlan csapongnak. Álarczosan kettesével hármásával járnak fel 's alá a' corsón, és féktelen vigalmuk minden szeszélyeit meggondolás nélkül követik!

Ha a' gyertyaünnep már az utzán is érdekes, mennyivel érdekesebb még magányházaknál. Én M. banquierhoz voltam ez ünnepélyre hivatalos, kinek háza a' corsón fekszik, és történetesen éppen magam voltam idegen. Beléptemmel (kevéssel a' capitolumi órazugás előtt) már egész házat talpon találtam. A' házi nő egy gyertyácskával tisztelt-meg, 's a' többiekkel én is feszült figyelemmel váraкоztam a' jelre. E' családi körben először voltam. A' házi kisasszonyok és jelenvoltt barátnéik nagy száma, ugy a' házi fiúk is barátaikkal együtt, általában ismeretlenek voltak előttem; de ez nem tön semmit, mert a' közös érdek azonnal ugy összefűzött, mintha régi ismerősek voltunk volna. Az óra megkondul, mindnyájan a' falgyertyatartókhöz futunk, 's gyertyáinkat meggyújtjuk; a' csata kezdődik, eleinte szerényen ugyan, de csak hamar megkülönböztethetőleg, hogy a' társaság két pártra oszlik, hölgyekre 's férfiakra. A' jelenet pillanatról pillanatra élénkebb lesz. Én, ki e' játékban még egészen ujonez voltam, nyugodtan állék a' zavart nézve, 's égő gyertyácskámat magam előtt tartva. Egyszerre sötét lön előttem, 's gyertyámat kialva láttam. Körültekintek, de senkit sem látok. Ujra meggyújtám; de alig fogott lángot, már ismét eloltva is volt. Nehány fiatal dáma engem, mint járatlan idegent, vett célba. Egy pillanat alatt minden oldalról körülfogva 's megtámadva látám magam'. Gyertyámat lehetőleg magasán tartám; kendőkkel hajgáltak feltartott jobbom felé; két három signora karomra csimeszkedett, mások ismét állásomból igyekeztek kimozdítani; mert szétfeszített lábakkal, feltartott gyertyával, rhodusi koloszként állottam közöttök. De a' kisasszonyok különös mulatságukat lelék a' magasra nyult Németnek nyugtalanításában; 's midőn végre egyiknek, ki hátam megett észrevét-

lenül székre állott, sikerült gyertyámat kioltania, hangos kacajjal a' korszorúgyertyatartóhoz vonszoltak, hogy azt ismét meggyujtanám. De én nem gyujtám-meg többé, hanem a' támadottból támadó levék. Előrántván zseb-kendőmet, koválygó ölyüként lebegtetém azt Amazonaim örökké mozgó gyertyáik fölött, 's a' mellett mint hajdan Aeolus, tele pofával fujtam minden irányban, és nem süker nélkül, 's mind e' mellett is kudareztot vallottam, mert míg én sükerrel kezdett támadásomat egész hévvel folytatnám, egyik csintalan kisasszony elrablá gyertyámat, 's én lefegyverkezettve állék. Mit volt tenni? más gyertya után kelle látnom. (*Vége következik.*)

KÜLÖNFÉLE.

Fiatal hölgyek hajfonadécai 's a' bécsi sz. István-torony. Bizonyos bécsi tudós felszámítá, hogy azon hajfonadékok, fűrtök 's a' t. mellyek egy fiatal hölgy fejét ékitik, ha szál szálhoz kötöztetnék hosszában, éppen elég hosszú fonalat tennének, hogy ez hatszorosan érne fel a' torony tetőig. — Mennyiben van igaza ez embernek, valljon jól számítá-e fel egy szép hölgynek hajkincsét, csak akkor volna megbizonyítható, ha szép olvasónéink közül valamelyik önként oda ajánlaná e' próbára aranyló, sötétlő vagy szög-fűrtjeit: de minthogy ezt csak remélni is képtelenség, ugy hisszük, számító ur légből merité állítását.

EMLEKMONDÁS.

S z ó l l á s

A' szállás szép mesterség.
Ott is olt, a' hol nem ég;
A' vízzel is tüzet gyujt,
'S édes mézzel mérget nyujt.

KISFALUDY KÁR. után. —

B oldog t a l a n s á g o k a. — Nem a' gazdagság 's vagyonnak szük vagy nemléte az, melly boldogtalanság örvényébe ragadja az embert, hanem a' maga sorsának 's töle birtt boldogságnak megünása 's nagyobbnak kívánása.

YOUNG után M. N.

U n a l o m a' roszra hajló embert rosszszá, jóra hajló embert boldogtalanná teszi, 's valóban szánakozásra méltó, kinek ez életben dolga nincs.

Ellenzés a' bátorságot csak edzi, 's a' derék uj erőre gyúl, hol a' közember elgyengül.

Gr. SZÉCHENYI I. után VARGA. S.

Az u j s á g ingerli öröminket, 's ha avul, az unalom csömört vegyít közéjük.

1830. MINERVA után MUKI Vácziól.

K é r d ő r e j t v é n y.

- 1) Mellyik teremben van minden embernek helye?
- 2) Mellyik süveget csinálják papirosból?
- 3) Hol harangozók az állatok?
- 4) Millyen kő van legtöbb a' Dunában?

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.